

РЕШЕНИЕ

№ 7949

гр. София, 31.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **8065** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.268 ДОПК.

Делото е образувано по жалба [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], п.к. 1408, СО, р-н Т., [жк], [жилищен адрес] партер, представлявано от управителя си Е. Д. Б., чрез адв.Г. Х., САК срещу: Решение № ПИ-218/15.07.2021 г. на Директора на ТД на НАП С..

С жалбата се иска съдът да постанови отмяната на решението като неправилно, незаконосъобразно и необосновано с произтичащите от това законни последици и присъди направените по делото разноски. Също така се иска от съда да реши спора по същество, като отмени и Разпореждане №С21002-026-0012881/19.03. 2021 г., издадено от Е. Е. на длъжност Старши публичен изпълнител в Дирекция «Събиране» при ТД на НАП, [населено място], с което е оставено без уважение искането на дружеството за отписване като погасени по давност публични задължения, посочени във възражение с вх.№ С210022-000- 0107879 / 08.03.2021 г. и уважи искането по възражението.

Видно то посоченото възражение, дружеството е поискало прилагането на института на кратката 5-годишна погасителна давност по чл.171 ДОПК за следните задължения:

1/ Задължения относно ГДД по ЗКПО за 01.01.2014г. - 31 12.2014г. в размер на 402, 12 лв. главница и съответната лихва

2/ Задължения относно ГДД по ЗКПО за 01.01.2015г. - 31.12.2015г. в размер на 124,60 лв. главница и съответната лихва

3/ ДДФЛ, ДОО, 30 и ДЗПО за периода 31.05.2012г. - 31.12.2015г. общо в размер на

17483, 66 лв. главница и съответната лихва.

Оспорва извода в оспореното решение, че по отношение на посочените задължения не са че в случая не са налице предпоставките на чл.171, ал.1 ДОПК и публичните вземания не са погасени по давност с изтичане на 5-годишния давностен срок, считано от 01 януари на годината, следващата годината, в която е следвало да се плати публичното задължение. Изложени са доводи за сроковете за заплащане на посочените публични задължения и счита, че към датата на подаване на възражението за погасяване по давност на процесните задължения - 08.03.2021 г., същите са погасени по давност по смисъла на чл. 171, ал.1 ДОПК, като последното е погасено по давност през 2020г. Също счита, че въз основа на чл.3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение от 13.03.2020г., са налице предпоставките на чл.171, ал.1 ДОПК и процесните публичните вземания, , са погасени по давност с изтичане на 5-годишния давностен срок, считано от 01 януари на годината, следващата годината, в която е следвало да се плати публичното задължение.

Ответникът - директорът на ТД на НАП - С., чрез юрк. Р. оспори жалбата изцяло, като претендира , че оспореното решение е правилно и законосъобразно. Претендира, че публичният изпълнител е предприел редица действия, които са прекъснали давността за процесните публични задължения. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Съдът, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК вр. чл.144, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Оспореното съдебно решение е издадено на основание чл.267, ал.2, т. 5 ДОПК, с оглед на което е допустим съдебният контрол, съгласно чл.268, ал.1 от същия кодекс. Жалбата до съда е от дата 05.08.2021г., решението е връчено на 30.07.2021г., с оглед на което срокът по последната разпоредба е спазен. Жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът приема жалбата за неоснователна поради следното:

С оспореното по делото решение директорът на ТД на НАП е разгледал в производство по чл.267 ДОПК и в предвидения в същата разпоредба срок, подадената жалба от дата 08.07.2021 г. от [фирма], срещу Разпореждане с изх. №С210022-026- 0012881/19.03.2021 г., издадено от Е. Е., на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

С Разпореждане с изх. №С210022-026-0012881/ 19.03.2021 г. е отказано погасяване по давност на публични вземания, представляващи задължения по декларация по ЗКПО за следните периоди - период 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. и период - 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. и Декларация по образец 6 - ДДФЛ, ДОО, 30 и ДЗГ10 в УПФ, за данъчен период 31.05.2012г. - 31.12.2015 г., за събирането на които в дирекцията е образувано изпълнително дело №160174436/2016 г.

За да постанови този резултат, публичният изпълнител и директорът в решението са

се позовали на наложените обезпечителни мерки за процесните задължения със следните постановления:

1) Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №170022-022-0073373/22.11.2017 г. е наложен заповор върху банковата сметка на лицето, находяща се в ТБ У. Б. за сума в размер на 42 670,99 лв. към 22.11.2017г., представляващи задължения за главници и лихви по ГДД по ЗКПО и Декларация образец б. Органите са се позовали на постъпило потвърждение за наложения заповор в ТД на НАП С. на основание получен отговор от банката - писмо с изх. № от 24.11.202017 г.

2) Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №53-00-3862/23.11.2015г. за обезпечаване на публични задължения по ЗДДФЛ, Декларация образец б, ДОО, 30, УПФ и ЗКПО, с което е наложен заповор върху банковата сметка на лицето, находяща се в ТБ У. Б. за сумата от 21 669,12 лв. Също органите са се позовали на получен отговор от банката на дата 25.11.2015 г., съгласно което заповорът е наложен.

Доводите в жалбата, че с издаването на посочените постановления не са наложени обезпечения, на основание ,че не са връчени на дружеството, не се споделят то съда. По този въпрос също са изложени доводи в оспореното решение, които са обосновани, а направените въз основа на тях правни изводи са правилни и се споделят от съда. .

Така е видно от доказателствата, че по издадените две постановления от 2015 и 2017г. са връчени заповорни съобщения на търговската банка, която в отговор е потвърдила получаването на заповорните съобщения и налагането на заповорите. Също видно от доказателствата, за връчването на тези актове на дружеството, са съставени протоколи за посещения на адреса на кореспонденция на дружеството, но същото не е намерено.

Съгласно чл.202, ал.1 ДОПК, заповорът на вземания на длъжника от банки се счита за наложен от часа в деня на връчването на заповорното съобщение на банката. В казуса по делото е безспорно, че заповорните съобщения по двете постановления не само са връчени на банките през 2015 и 2017г., но самите банки са потвърдили ефективното налагане на заповорите по банковата сметка на дружеството.

По арг. от чл.202, ал.1 ДОПК, процесните заповори по двете постановления са наложени, като нито тази разпоредба нито ДОПК предвижда друго при невръчването на постановленията или заповорните разпореджания на длъжника. Следва да се посочи, че видно то представените протоколи за посещения на адрес, както през 2015 така и през 2017г. органите по приходите са положили усилия за връчването, но не са намерили представител на дружеството на обявения дерс за кореспонденция по реда на ДОПК.

Съобразно изричната разпоредба на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

налагането на обезпечителни мерки, действително изключва приложението на погасителната давност по чл.171, ал.1 ДОПК, както правилно е приел административният орган.

Не е допуснато нарушение по приложението на закона, на първо място правилно е приетото, че е приложимо предвиденото по чл.171, ал.2 ДОПК . съгласно тази разпоредба, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането: или прекъсването на давността.

В случая действително с наложените обезпечителни мерки, съгласно предвидените основания по чл.172 ДОПК относно спирането и прекъсването на давността, предвидената по чл.171, ал.1 ДОПК 5-годишна давност, не е изтекла.

Предвид изложеното, то от данните следва, че са изпълнени предвидените по чл.172, ал.1 т. 5 ДОПК материално-правни предпоставки и давността за процесните публични задължения е спряна с налагането на процесните обезпечителни мерки - заповор на вземания на длъжника от търговска банка..

Следователно, направеното с възражение с вх. №53-06-1878 /05.03.2021 г. от дружеството искане за отписване по давност на задължения по Декларации образец 6 по период 31.05.2012 г,- 31.12.2015 г. и в размер на 30 583, 21 лв., от които главница в размер на 17 483, 66 лв. и лихви - 13 099, 55 лв. , със срок за доброволно плащане на задълженията съответно през 2012 г, 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г. , правилно не е уважено, тъй като с издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №170022- 022-0073373/22.11.2017 г. давността за посочените задължения е спряна, в съответствие с разпоредбата на чл. 172, ал. 1 , т. 5 от ДОПК и за същите следва да се приложи 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение - съответно давността съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК изтича през 2023 г., 2024 г., 2025 г., 2026 г., 2027 г.

Предвид на всичко изложено, жалбата по делото е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. При направено своевременно искане за присъждане на разноски от ответника, съдът следва да разгледа и уважи същото по реда на чл.161 вр. чл.144, ал.2 ДОПК. Така съгласно материалния интерес по делото, на юридическото лице Национална агенция за приходите, на основание чл.8, ал.1, т. 4 от наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата в размер на 1447,49 лв.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], САК срещу: Решение № ПИ-218/15.07.2021 г. на Директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], ДА ЗАПЛАТИ на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ чрез ТД на НАП - С., сумата 1447, 49 лв. (хиляда четиристотин четиридесет и седем лева и 49 стотинки) за разноски.

Решението е окончателно.

Съдия:

